

A keresztyének mennyei reménysége

Minden keresztyén egysége

De nem értük könyörgők csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek énbennem; hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem [...] Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szerettél engem már a világ kezdete előtt. (János 17:20-21.24)

A fő jelek, amelyekről Jézus szavai alapján az ő tanítványai felismerhetők: a szeretet és az egység. A tökéletes egység, melyért imádkozott, megvalósul mind ebben az életben, mind az eljövendőben.

Isten, aki annyira akarta azt, hogy az Ő gyermekei egységben legyenek, ugyanazt a reménységet ígérte mindazoknak, akik hisznek őbenne: örök életet, mély közösséget vele a mennyben.¹

Jézus eljövételének a célja az volt, hogy „[...] megkeresse és megtartsa az elveszettet.” (Lukács 19:10). A bűneink miatt távol voltunk tőle és Istentől, elidegenedtünk a Teremtőnkől,² ellenségei voltunk.³ Jézus győzött a bűn felett,⁴ megbocsátást hozott és megbékélést Istennel.⁵ Megújította az életünket,⁶ ezáltal újra Isten gyermekei lehetünk, és újra Atyánknak hívhatjuk Őt,⁷ s örökkévaló közösségben lehetünk Vele, Jézussal és **mindazokkal**, akik szeretik őt.

Mindenki, aki Jézust szolgálja, ott lesz, ahol Jézus van!

Bizony, bizony, mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földre, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz. Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrzi meg azt. Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya. (János 12:24-26)

A fenti ige összefüggésében Jézus az eljövendő szenvedéseiről beszél, s a szenvedése és az engedelmissége gyümölcséről, mely megváltást hoz mindazoknak, akik engedelmeskednek neki. Párhuzamot von abban is, hogy a követőinek maguknak is késznek kell lenniük az életük feladására (nem feltétlenül fizikai értelemben, hanem elsősorban szellemi értelemben), és azt is megígéri nekik, hogy ők mindörökké vele lesznek, amennyiben részeseivé lettek a szenvedéseinek, a dicsőségében is osztozni fognak. Hasonlóképpen ír a 2 Timótheus levél és János evangéliuma is:

Igaz beszéd ez: Ha veled együtt haltunk meg, veled együtt fogunk élni is. Ha tűrünk, veled együtt fogunk uralkodni is. Ha megtagadjuk, ő is megtagad minket. (2 Timótheus levél 2:11-12)

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is. Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat.” Tamás erre így szólt hozzá: „Uram, nem tudjuk, hova mégy: honnan tudnánk akkor az utat?” Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.” (János 14:1-6)

Jézus arra bátorítja a tanítványait, hogy bízzanak őbenne, hisz azért jött, hogy megmutassa az utat

az Atyához, helyet készítsen számunkra, és magához vegyen minket az ő mennyei dicsőségébe, a vele és az Atyával való örökkévaló közösségbe. Az útról szóló kijelentései azt mutatják, hogy **mindenki** számára, aki követni akarja őt, ez az út, és ez a cél.

Jézus ezen egyértelmű kijelentései ellenére a Jehova tanúi azt állítják, hogy a keresztyenyeknek két csoportja van, kétféle reménységgel.⁸ Az egyik csoport (amely 144 000 választottból áll) mennyei reménységgel bír, míg a másik csoport (a nagy sokaság) földi reménnyel számolhat. Csak azon az áron juthatnak erre a következtetésre, hogy Jézus és az apostolok világos szavait figyelmen kívül hagyják.

Jézus fent említett szavai mellett (ahol Jézus egyértelműen azt mondja, hogy **mindazok**, akik őt szolgálják, és **mindazok**, akik hisznek az apostolok szavának, **együtt** lesznek vele és meglátják az ő dicsőségét annak teljességében, s az ő örömeiben lesz részük)⁹ számtalan ige található az Újszövetségben, amelyek a keresztyenyek mennyei reménységéről szólnak.¹⁰ A Jehova tanúi ezeket az igéket vagy a 144 000-re vonatkoztatják, vagy egyszerűen azt mondják, hogy azok „az első keresztyenyekre vonatkoznak”.¹¹

Vizsgáljuk meg hát elsőként az egyik legfontosabb igét, tanításuk fő pillérjét.

Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot! (Lukács 12:32)

Az Úr így válaszolt: „Ki tehát a hű és okos sáfár, akit az úr szolgálói fölé rendel, hogy idejében kiadja élelmüket? Boldog az a szolga, akit, amikor megérkezik az úr, ilyen munkában talál! Bizony, mondom néktek, hogy az egész vagyona fölé rendeli őt. Ha pedig ezt mondaná szívében az a szolga: Késik az én uram, és kezdené verni a szolgálókat és szolgálóleányokat, elkezdene enni, inni és részegeskedni; azon a napon jön meg annak a szolganak az ura, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem gondolja: kettévágatja, és a hűtlenek sorsára juttatja. (Lukács 12:42-46)

Álláspontjuk szerint¹² ez az igehely a 144 000 választottról szól, ők a „kicsiny nyáj”. Ráadásul erre az igeversre alapozzák azt az igényüket, hogy tagjaiknak feltétel nélkül engedelmeskedniük kell az Őrtorony Társaságnak, hisz az a „jó és okos szolga”, aki idejében megadja a szolgatársak eledelét.

Valójában lehetetlen alapot találni Jézus szavainak ilyen módon való magyarázatára – épp ellenkezőleg!

Ha a 32. verset összefüggéseiben vizsgáljuk, akkor megállapíthatjuk, hogy Jézus itt nem a tanítványainak egy speciális csoportját szólítja meg. A gondolatok egy olyan bátorítás részeként hangzanak el, amely minden időben érvényes bárkire, aki követni akarja őt. A nyáj kicsiny, de nem azért, mert csak 144 000 főből áll, hanem azért, mert azok alkotják, akik a keskeny úton akarnak járni.¹³

Továbbá Jézus tanításának központi témája, hogy senki se legyen kisebb vagy nagyobb, hanem mindannyian testvérek legyenek, ugyanazon Atya gyermekei.¹⁴

A példázatokban nem szabad megpróbálkoznunk minden részlet azonosításával, hiszen ezek képi kifejezőeszközök a mondanivaló illusztrálására. E példázat tartalma hasonló az előtte valóéhoz (36-40. versek). Jézus számtalan példázatot mondott, amelyek az éberségre helyezik a hangsúlyt, mivel azt szerette volna tudatosítani bennünk, hogy csak a jóban való kitartás és a neki való folyamatos engedelmesség által érhetünk célhoz.

Egy másik szempontot fejeznek ki a példázatban a 47-48. versben összefoglaltak. Mindenki a neki adatott felelősség mértékében kérhető számon. Akik ismerték Isten akaratát – a keresztyenyek –, éppúgy, ahogyan azok, akik nem ismerték – a többiek. Ez a gondolat lehet a válasz Péter 41. versben

megfogalmazott kérdésére. Jézus tudatosítani szeretne volna Péterben azt a tényt, hogy mindenkinek ébernek kell lennie, vigyázni kell életének útjára, függetlenül a felismerése és a felelőssége mértékétől.

A további vizsgálódáshoz nézzünk meg közelebbről két kérdést:

1. Az Újszövetség ígéretei csak az első keresztyénekre vonatkoznak vagy minden keresztyénre?

Jézus azért jött, hogy az emberiséget megmentse, hogy magához hívja mindazokat, akik vágyakoznak Isten dicsősége után. Emiatt világosan állíthatjuk, hogy az Újszövetség nem csak az első keresztyéneknek íródott, s nem pusztán a 144 000 választott keresztyének.¹⁵ Az ígérek **minden idők minden** keresztyénre vonatkoznak. Ez a tény világosan látható az alábbi igékből:

János, az apostol így ír Jézus eljövételéről a világra:

A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek. (János 1:10-13)

Jézus nem csak a kortársaihoz jött, hanem az egész emberiséghez (ezzel a ténnyel maguk a Jehova tanúi is egyetértenek). Ennélfogva János mondatai – miszerint, akik befogadják, felhatalmazást nyernek arra, hogy **Isten gyermekeivé** legyenek – **mindenkire** érvényesek, akik hisznek Jézusban.

A Róma 8:12-17 szerint Isten gyermekeit a Szent Szellem vezeti, és örökösei Istennek, s örökösársai Krisztusnak. Krisztus **örökösársai** ne lennének együtt vele a mennyben?

Ezért, testvéreim, adósok vagyunk, de nem a testnek, hogy test szerint éljünk. Mert ha test szerint éltek, meg kell halnotok, de ha a Lélek által megöliték a test cselekedeteit, élni fogtok. Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!” Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örökösársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk. (Róma levél 8:12-17)

Hasonlóképpen a keresztyéneket „Ábrahám magvának”, „az ígélet örököseinek”, „Isten gyermekeinek” és az „új Izraelnek” nevezi (Galata levél 3:6-7.16-29; Efezus levél 2:11-23, 3:6-7; Róma levél 8:17; 1 Korinthus levél 3:16-17, stb.). Jehova tanúi azt állítják, hogy mindezen kifejezések csak az első keresztyénekre vonatkoznak, és a 144 000 választottra.¹⁶

A Róma levél 8:17 esetében azt láthatjuk, hogy a magyarázat mellőz mindenféle megalapozottságot. Megvizsgálhatunk néhány további esetet.

Pál a Galata levél 3-ban **Ábrahám fiai** kilétéről beszél.

Így van megírva: „Ábrahám hitt az Istennek, és Isten őt azért igaznak fogadta el.” Értsétek meg tehát, hogy akik hitből valók, azok Ábrahám fiai. Mivel pedig előre látta az írás, hogy az Isten a pogányokat hit által igazítja meg, előre hirdette ezt az evangéliumot Ábrahámnak: „Általad nyer áldást a föld minden népe.” Eszerint a hitből élők nyernek áldást a hívő Ábrahámmal. (Galata levél 3:6-9)

Pál azt mondja, hogy Ábrahám gyermekei **mindazok**, akik **hisznek** (6-7. versek), ők Ábrahám hitének a **követői**. A 9. vers alapján vele együtt nyernek áldást. Isten gyermekei a Jézusban való hitük által (26. vers) **örökösök az ígéretek szerint** (29. vers). Hitük az örökségük biztosítéka (26-29. versek).

Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra. Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai vagytok, és ígélet szerint örökösök. (Galata levél 3:26-29)

Tehát Ábrahám (a Jehova tanúi gondolkodása szerint a földi reménység egyik örököse) ugyanazt az áldást örökli, mint akik Jézusban hisznek, akik Isten gyermekei és a mennyei reménység örökösei.¹⁷

Ebben az összefüggésben eljutottunk arra a pontra, amikor megvizsgálhatjuk a következő kérdést:

2. Vannak olyan hívők, akik nem jutnak a mennybe? Az Ószövetség hívei a mennybe jutottak?

2.1. A hívők egysége

Mindenek előtt le kell szögeznünk, hogy az Újszövetség **minden** hívő egységéről beszél, ahogyan ezt az előző igéből láthatjuk (valamennyi hívő Ábrahámmal együtt nyer áldást), és más igehelyek is megerősítik ezt az álláspontot.

Lukács 13:25-29 világosan mutatja, hogy **Ábrahám, Izsák és Jákob, az összes prófétával együtt, valamennyi megváltottal együtt lesz Isten országában.**

Amikor Jeruzsálem felé tartott, városról városra és faluról falura haladva mindenütt tanított. Egyszer valaki ezt kérdezte tőle: „Uram, kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?” Erre ő így felelt nekik: „Igyekeztek bemenni a szoros kapun, mert mondom nektek, hogy sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak. Attól kezdve, hogy felkelt a ház ura, és bezárta az ajtót, megálltok kívül és zörgetni kezdtek az ajtón, és így szóltok: Uram, nyiss ajtót nekünk! De ő így válaszol nektek: Nem tudom, honnan valók vagytok. Akkor kezditek majd mondani: Előtted ettünk, ittunk, és az utcáinkon tanítottál. Erre ő így szól: Mondom nektek, nem tudom, honnan valók vagytok, távozzatok tőlem mindnyájan, ti gonosztevők! Akkor lesz sírás és fogcsikorgatás, amikor látjátok Ábrahámot, Izsákot, Jákóbot és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve onnan. Akkor eljönnek napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és asztalhoz telepednek az Isten országában. (Lukács 13:22-29)

Jézus megválaszolja azt a kérdést, hogy hányan vannak a megváltottak. Rámutat arra, hogy milyen komolyan kell vennünk a harcot: ne csak halljuk a szavát, de tartsuk is meg azt. Az embereknek csak két csoportjáról szól: azokról, akik nem üdvözülnek, és akik üdvözülnek – akik vele együtt telepednek asztalhoz az ő országában. Megemlíti a keletről, nyugatról, északról és délről jövőket, s ez által mindazokat egyesíti magában, akik elfogadják őt, szembeállítva azokkal, akik elutasítják.

Az Újszövetség hívei – még a Jehova tanúi álláspontja szerint is – mennyei reménységgel bírnak,¹⁸ ennél fogva ez alapján az ige alapján ugyanabban a közösségben lesz részük Istennel, mint Ábrahámnak és a prófétáknak.¹⁹

A Zsidó levél azt is kifejezi, hogy Isten ugyanazt az ajándékot, ugyanazt a teljességet készítette el azoknak a híveknek, akik az Ószövetség idején éltek, mint az újszövetségieknek (Zsidó levél

11:8-10.16.39-40).²⁰

Azt a következtetést, hogy az ószövetségi emberek megfosztattak a mennyei reménységtől, csak olyan módon vonhatjuk le, ha az alábbi igehelyet az összefüggésétől függetlenül magyarázzuk.

Amennyiben a Jehova tanúi fenntartják az álláspontjukat – ezen nyilvánvaló ígék ellenében – miszerint az ószövetségi igazaknak, valamint az Újszövetség hívei nagy részének más a reménysége – a földi paradicsom – ezt az állításukat egyértelmű igehelyekkel kellene alátámasztaniuk. Vizsgáljunk meg néhány általuk használt és félreértelmezett igehelyet!²¹

2.2. Vannak olyan hívők, akik nem jutnak a mennybe?

Gondolatmenetük első láncszeme annak bizonyítása, hogy vannak olyan hívők, akik nem jutnak a mennybe. A **János 3:13**-ra alapoznak azzal az értelmezéssel, hogy addig, amíg Jézus beszélt, senki sem lépett be a mennybe, következésképpen az ószövetségi igazak nem jutottak a mennybe, mivel csak földi reménységük volt.

Az ige összefüggésében való vizsgálata segít a helyes értelmezésben:

Bizony, bizony, mondom néked: amit tudunk, azt szójuk, és amit láttunk, arról teszünk bizonyosságot, de nem fogadjátok el a mi bizonyosságtételünket. Ha a földi dolgokról szóltam nektek, és nem hisztek, akkor hogyan fogtok hinni, ha majd a mennyekről szólok nektek? Mert nem ment fel a mennybe senki, csak az, aki a mennyből szállt le, az Emberfia. (János 3:11-13)

Ez az ige azt hangsúlyozza, hogy a Földön élő emberek közül senki sem ment fel a mennybe (úgy ahogyan azt Jézus tette), így senki sem tudja kinyilatkoztatni, amit Jézus kinyilatkoztatott.²² Egyedül ő szállt alá a mennyből, az Atya jelenlétéből, egyedül neki van isteni természete, s így tekintélye és ismerete ahhoz, hogy a mennyekről beszéljen, és oda hívjon bennünket. Jézus nem szándékozott a halottak sorsáról beszélni.

Ugyanez a gondolat jut kifejezésre a 3. fejezet további részében:

Aki felülről jön, az felette van mindenkinek. Aki a földről való, földi az, és földiekről szól. Aki a mennyből jön (az felette van mindenkinek:) és arról tesz bizonyosságot, amit látott, és hallott, de bizonyosságtételét senki sem fogadja el. Aki befogadta bizonyosságtételét, az pecsétet tett arra, hogy Isten igaz. Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja, mert annak ő nem mértékkal mérve adja a Lelket. (János 3:31-34)

A Jehova tanúi ráadásul néhány fontos ószövetségi személy példáját megragadva azt állítják, hogy ők nincsenek és nem is lesznek a mennyben:²³

a. Dávid (Apostolok cselekedetei 2:34: „[...] mert nem Dávid ment fel a mennyekbe [...]”)

Újra segítségünkre van a helyes értelmezésben, ha megvizsgáljuk a tágabb szövegösszefüggést.

Izraelita férfiak, halljátok meg ezeket az ígéket! A názáreti Jézust, azt a férfiút, akit az Isten igazolt előttek erővel, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok, azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek. De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt. Mert ezt mondja róla Dávid: Láttam az Urat magam előtt mindenkor, mert jobbam felől van, hogy meg ne inogjak. Azért vidult fel a szívem, és ujjongott fel a nyelvem, még testem is reménységben fog nyugodni, mert nem hagyod

lelkeket a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy Szented elmúlást lásson. Megismertetted velem az élet útjait, betöltesz engem örvendezéssel a te orcád előtt. Atyámfiak, férfiak! Nyíltan megmondhatom nektek ósatyánkról, Dávidról, hogy meghalt, és eltemették, sírja is nálunk van mindmáig. De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véréből valót ültet a trónjára; ezért előretekintve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást. Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk. Miután tehát felemeltetett az Isten jobbjára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is. Mert nem Dávid ment fel a mennyekbe, hiszen ő maga mondja: így szólt az Úr az én Uramhoz: ülj az én jobbjomra, amíg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem. Tudja meg tehát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek. (Apostolok cselekedetei 2:22-36)

Péter azt szeretné bizonyítani, hogy Jézus feltámadását megprófétálták, s az ószövetségi prófécia nem teljesedhetett be Dávidban, mivel ő nem támadt fel Jézushoz hasonló módon. Egyedül Jézus testét nem találták a sírboltban. Ez a szembeállítás Jézus feltámadását akarja hangsúlyozni, de nem árul el semmit Dávid állapotáról az örökkévalóságban.

b. Jób (Jób 14:7-15)

Még a fának is van reménysége: ha kivágják, újból kihajt, és nem fogynak el hajtásai. Még ha elvénül is a földben gyökere, ha elhal is a porban csonkja, a víz illatától kihajt, ágakat hoz, mint a csemete. De ha a férfi meghal, lehanyatlik, ha az ember kimúlik, hova lesz? Elfogyhat a víz a tengerből, a folyó kiszikkadhat, kiszáradhat, de az ember nem kel föl, ha egyszer lefeküdt: az egek elmúltáig sem ébrednek föl, nem serkennek föl alvásukból. Bárcsak elrejténél a holtak hazájában, ott rejtegetnél haragod elmúltáig! Kiszabnád időmet, azután újra gondolnál rám. Ha meghal a férfiú, életre tud-e kelni? Akkor egész küzdelmes életemen át is tudnék várni, míg csak be nem következik a fordulat. Szólnál hozzám, és én válaszolnék, kíváncsoznál kezed alkotása után. (Jób 14:7-15)

A **Jób 14:7-15** egy szenvedő ember reménytelen gondolatait tükrözi. Ebből az igéből azonban nem lehet levezetni, hogy Jóbnek nem volt mennyei reménysége, hiszen Jób nem foglalkozott a mennyei, illetve földi reménység kérdésével. Úgy beszél, mintha a halottak nem támadnának fel, és nem lenne reményük (a földön sem). Később viszont világosan látszik (lásd Jób 19:25-27),²⁴ hogy felismerte, hogy a földi test elbomlása nem jelenti az emberi lét végét.

c. Keresztelő János (Máté 11:11-12)

Bizony, mondom néktek: nem támadt asszonytól születettek között nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki a legkisebb a mennyek országában, nagyobb nála. Keresztelő János napjaitól mostanig a mennyek országa erőszakot szenved, és az erőszakosok igyekeznek hatalmukba keríteni. (Máté 11:11-12)

Jézus arra szeretett volna rámutatni, hogy az örömhír, amit hirdet sokkal magasabb szinten áll, mint bármi, amit az Ószövetségben találhatunk. Azt szeretné képiesen kifejezni, hogy noha Keresztelő János a legnagyobb próféta, de mindezek ellenére még az Ószövetséghez tartozik, lévén annak az utolsó prófétája. Így bárki, aki Isten országában él (akik az örömhír hirdetésének idején, az Újszövetség idején élnek) nagyobbak Jánosnál, mivel ismerik Jézus megváltását.²⁵

A tágabb összefüggés vizsgálatával hasonlóan leleplezhetjük a többi ige esetében alkalmazott hamis érvelést is.²⁶

3. A föld öröklésének ígérete a keresztyének egy másik csoportjának adatott?

A Jehova tanúinak gyakran hallott érve szerint a Biblia a Föld örökléséről is beszél, emiatt ennek a keresztyének egy másik csoportjára kell vonatkoznia. Tényleg erről lenne szó? Jézus erről az ígéretről a Hegyi beszédben szólt:

Amikor meglátta a sokaságot, felment a hegyre, és miután leült, odamentek hozzá tanítványai. Ő pedig megszólalt, és így tanította őket: „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa. Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak. Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet. Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtettek. Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek. Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent. Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak nevezetnek. Boldogok, akiket az igazságért üldöznek, mert övék a mennyek országa. Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok. Örüljetek és ujjongjatok, mert jutalmatok bőséges a mennyekben, hiszen így üldözték a prófétákat is, akik előttetek éltek.” (Máté 5:1-12)

Minden áldás, a „Föld öröklése”, a „mennyek országának elnyerése”, a „megelégtetés”, az „irgalom elnyerése”, „Isten meglátása” és az „Isten gyermekévé válás” mély örömet és beteljesedést fejez ki, amit Isten azoknak ígér, akik őt tiszta szívvel keresik. Ezen ígéretnek öröklésének minden „feltétele”, a „lelki szegénység”, az „irgalmasság”, a „szelídség”, az „éhség és szomjúság az igazságra”, alapvető keresztyén tulajdonságok, amelyek mély vágyakozást fejeznek ki Isten iránt. Lehetetlen két kategóriára bontani az áldásokat, s így az azokban részesülő keresztyéneket is.

4. Támogatja-e a Jelenések 7 és 14 a két-osztály elméletet?

Jehova tanúi azt állítják, hogy a Jelenések könyve 7:1-8 és a 14:1-5 a mennyei reménységet öröklőkről beszél, míg a 7:9-17 azokról, akik örökké a Földön fognak élni a földi paradicsomban.

A Jelenések könyve képi kifejezőeszközeinek értelmezése nem tartozik a legegyszerűbb feladatok közé, ennél fogva a könyv képeit gyakran kihatározzák különféle teóriák alátámasztására.

Ebben az esetben számtalan ellentmondás figyelhető meg a Jehova tanúi érvelésében:

Ha Izrael törzseit szimbolikusan értik (azaz nem a zsidó keresztyénekre, hanem különféle népekből kiválasztott keresztyénekre vonatkoztatják), akkor milyen alapon értik szó szerint a 144 000-et? $12 \times 12 = 144$ szimbolikus szám, éppígy az „ezer” is, mely a teljességet jelképezi.

Mind a 144 000 (Jelenések 14:3), **mind** a nagy sokaság (Jelenések 7:9 és 15 - ahol az ő templomában szolgálnak!) **Isten trónja előtt állnak**, így igen önkényes dolog azt állítani, hogy a 144 000 a mennyben, míg a nagy sokaság a Földön található!

A nagy sokasághoz tartozók fehér ruhába vannak öltözve. Ez a győzteseknek ígért jutalom (Jelenések 3:5) azzal a bizonyossággal együtt, hogy nevük be van írva az élet könyvébe, s így jogukban áll, hogy belépjenek a mennyei Jeruzsálembe! Hasonlatosképpen, akik győznek, Isten templomában lesznek, és Jézus trónján fognak helyet foglalni (Jelenések 3:12.21).

Nincs utalás arra, hogy a győzteseket 2 csoportra lehetne osztani: néhányan ugyan fehér ruhát öltenek, de anélkül, hogy részesülnének a többi ígéletben.

5. Végkövetkeztetések

Utolsó igeként megvizsgálhatjuk a János 10:14-16-ot:

Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát: és én életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is vezetnem kell, és hallgatni is fognak a hangomra: és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor.

A Jehova tanúi értelmezése szerint „más juhok” nem részesei az Isten és a szellemi Izrael közötti szövetségnek, hanem ők nyerik el a Földi paradicsomot.²⁷ Ez a magyarázat világos ellentmondásban áll a részlet utolsó mondatával.

„[...] és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor [...]” – ez az Újszövetség alapvető gondolata. Az ószövetség és még Jézus idejében is ellenségeskedés volt a zsidók és a pogányok között. Jézus azért jött, hogy lerombolja az ellenségeskedést, s egy testté formálja mindazokat, akik hisznek Istenben.²⁸ Ez Isten csodája, hogy minden gyermekét egybegyűjti, ugyanazzal ajándékozza meg, s mélyen eggyé teszi őket.

A Jehova tanúi meghamisítják Isten nagy titkát, azáltal, hogy azt állítják, hogy az „egyből kettő lesz”, miközben a Biblia azt tanítja, hogy „a kettő lesz eggyé”.

Lábjegyzet

1. A menny a hitünk végső beteljesedése. Nem tartozik a látható, anyagi világhoz. (1 Korinthus levél 15:50-53; 2 Korinthus levél 4:17-18). Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten. (1 Korinthus levél 13:12). Ez volt Isten eredeti akarata, hogy az ember örökké éljen, tökéletes kapcsolatban Vele. Ott elérjük a Vele és valamennyi hívő társunkkal való kapcsolat teljességét.
2. Lásd: Efezus levél 2:1-3
3. Lásd: Kolossé levél 1:21
4. Lásd: Róma levél 8:3-4
5. Lásd: Kolossé levél 1:21-23; 2 Korinthus levél 5:18-21
6. Lásd: Efezus levél 4:20-24; 2 Korinthus levél 5:17; Galata levél 6:16
7. Lásd: Róma levél 8:15, János 1:12-13
8. The Government That Will Bring Paradise, 1985, kiad.: Watchtower Bible and Tract Society of New York, p. 14-15
9. Lásd még: Jelenések 3:12-21
10. Zsidó levél 3:1; 10,34; Filippi levél 3:20; Kolossé levél 1:5; 1 Péter levél 1:4; 2 Korinthus levél 5:1-10; Efezus levél 2:6
11. Egyesülten az egyedüli igaz Isten imádatában, 1983, kiad.: Watchtower Bible and Tract Society of New York, p. 111-114
12. The Government That Will Bring Paradise, 1985, kiad.: Watchtower Bible and Tract Society of New York, p. 14,25
13. Lukács 13:23-24; Máté 7:13-14
14. Még ha vannak is különbségek a keresztyének között a felelősség tekintetében. Vannak idősebb keresztyének, akik gondoskodnak a fiatalabbakról, jobban tudnak segíteni nekik, de a kapcsolatuknak olyannak kell lennie, mint egy család idősebb és fiatalabb tagja közötti kapcsolatnak. Minden keresztyén felelőssége a másik építése. 1 Péter 4:5, Efezus 5:18-21
15. Amint a Jehova tanúi állítják: Egyesülten az egyedüli igaz Isten imádatában, 1983, kiad.: Watchtower Bible and Tract Society of New York, p. 111, 4. bekezdés
16. Örökké élhetsz a paradicsomban a Földön, ed. 1981, Watchtower Society, 14. fejezet, 18. bekezdés
17. Lásd a Róma levél 8:17 fenti magyarázatát
18. Örökké élhetsz a paradicsomban a Földön,, ed.1981, Watchtower Society, 14. fejezet, 3. bekezdés
19. Az „asztalhoz telepedni” kifejezés a zsidó gondolkodás szerint a közösségvállalást jelenti. Lásd Lukács 14:15-24 és Máté 8:11-12, ahol ugyanez a gondolat jut kifejezésre: a zsidók, akik azt gondolták magukról, hogy „a királyság gyermekei”, hiszen ők voltak a választott nép, a külső

- sötétségre vettetnek, s mások (a keresztyének) fognak asztalhoz telepedni Istennel és az őszövetségi igazakkal.
20. Amint korábban láttuk a Galata levél 3-ban Ábrahámmal kapcsolatban: ugyanabban az örökségben és áldásban részesül, amiben minden hívő.
 21. Meg kell említenünk, hogy a Jehova tanúi nem mindig tanították ezt. A hívők két osztályra bontásának gondolatát csak 1935-ben fogantatosították, amikor „felismerték”, hogy az Ezékiel 9:1-11; János 10:16; Máté 25:31-46; Jelenések 7:9-17; Apostolok cselekedetei 2:29.34; Jób 14:13-15; Máté 11:11 és János 3:13 a földi reménységről szól, s a kiválasztottak 144 000-es száma pedig betelt. (Egyesülten az egyedüli igaz Isten imádatában, 1983, ed. By the Watchtower Bible and Tract Society of New York, 13. rész, 2. bekezdés; 103-104. oldal).
 22. Lásd még János 1:18: „Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.” Senki sem látta az Atyát, senki sem ismerte őt igazán: csak Jézus tudta kinyilatkoztatni őt. Emiatt az ő igéjének tekintélynek kell lennie azok számára, akik vágyakoznak arra, hogy megismerjék Istent.
 23. Örökké élhetsz a paradicsomban a Földön, ed. 1981, Watchtower Society, 14. fejezet, 4. bekezdés
 24. A Jób 14:7-15-ben Jób úgy beszél, mintha egyáltalán nem lenne feltámadás, semmiféle remény (még földi reménység sem) de a későbbiekben láthatjuk, hogy felismerte, hogy teste pusztulásával nem ér véget a létezése.
 25. Nem azonosíthatjuk mindig az „Isten országa” és a „mennyeik országa” kifejezéseket az Egyházzal, mivel Jézus számtalan példázatban használta ezeket a kifejezéseket, hogy Isten munkálkodásának egy elemét kihangsúlyozza. A mennyeik országába való belépés gyakran Isten igéjének elfogadását jelenti, Istenhez fordulást, alapvetően az Istennel való életet, nemcsak a halál után, hanem mostantól fogva.
 26. Ezékiel 9:1-11 a zsidók büntetéséről beszél a babiloni fogság idején. Bálványimádásuk és bűnös életük miatt a babiloniaiak vereséget mértek rájuk, templomukat lerombolták, sokakat megöltek, a megmaradtakat pedig fogságba hurcolták. Ennek ellenére Isten azt ígérte, hogy nem vesznek el mindannyian, az engedelmesek megmenekülnek. Ennek az igehelynek semmi köze a különféle emberek földi vagy mennyei reménységéhez. A János 10:16 és a Jelenések 7 magyarázata az írás más részében található.
 27. Egyesülten az egyedüli igaz Isten imádatában, 1983, kiad.: Watchtower Bible and Tract Society of New York, 14. fejezet
 28. Efezus levél 2:15 (11-22); Efezus levél 3:4-7; Zsidó levél 11; János 10:16; Galata levél 3:9; Róma levél 4:16

© 2011 keresztyenek.hu - Minden jog fenntartva.

E dokumentumok változatlan és teljes formában történő terjesztése magánhasználatra megengedett. Minden más jellegű felhasználása, illetve a kiadás bármely formája csak beleegyezésünkkel lehetséges.

Utolsó módosítás: 2011.05.23.